

[Finansministeren.]

handlinge at faa overbevist ogsaa Medlemmer af det konservative Folkeparti om, at det dog maaske var muligt at naa længere frem ad denne Vej. Det er ikke noget nyt Princip, det er vi alle enige om; det er en Udvidelse af det Omraade, hvor Principet skal virke og gennemføres, og jeg haaber, at det skal lykkes at naa et godt Stykke frem under de Forhandlinger, som nu skal føres.

Lundberg: Jeg skal nøjes med nogle faa Bemærkninger til noget af det, de ærede Ordførere har nævnt vedrørende dette Lovforslag. Det ærede Medlem Hr. Fibiger sagde, at det var jo galt nok, saa langt vi var naaet med Hensyn til Beskatningen i Forvejen; men nu skulde vi altsaa naa saa vidt, at man skulde til at betale af en Værdi, som man maaske en Gang kom i Besiddelse af. Jeg forstaaer ikke denne Betragtning, for efter Forslaget er det, som bekendt, saaledes, at det først er, naar Grundværdistigningen er konstateret, at den skal beskattes.

Det ærede Medlem sagde dernæst, at hvis man i det mindste vilde gaa den Vej, at det først blev efter Ejerskifte, først naar Grunden var solgt til en anden, at Beskatning fandt Sted, saa kunde det ærede Medlem forstaa, at man paalagde en saadan Grundværdistigningsafgift. Ja, jeg synes ærlig talt, at det vilde være en udmærket Fremgangsmaade, navnlig for den, som igennem Aar har ligget og spekuleret med Arealer i en Købstads Periferi, naar han saa endelig en Gang syntes, at han kunde tjene nok paa dem, da at afhænde dem og saa lade de nye Ejere af Grundene betale Grundværdistigningsafgiften. Jeg kan i hvert Fald ikke tro, at det var det, det ærede Medlem Hr. Fibiger tænkte sig. Ellers blev der jo kun det tilbage, at vedkommende, som solgte, skulde efterbetale Grundværdistigningsafgiften. Men maaske det ærede Medlem kan forklare det noget nærmere, ellers kan man jo ikke faa nogen Mening i dette, at Afgiften først skulde erlægges, naar Grunden var solgt, som det ærede Medlem sagde. Det gaar jo ganske vist saadan i mange Tilfælde. Naar man rejser ude omkring i de større Provinsbyer og ser, hvorledes Vurderingerne er, saa ser man i mange Tilfælde Eksempler paa, at der udenfor en større Købstad paa den ene Side af en Vej ligger Landbrugsjord til 25—30 Ø. pr. m², medens Jorden paa den anden Side, hvor maaske et halvt Hundrede Arbejdere har faaet Kolonihaver, og hvor der er udstykket

til Smaaarealer, staar vurderet til et Par Kroner pr. m². Der er det jo de nye Ejere, som har overtaget denne Jord, som kommer til at betale Gildet.

Med Hensyn til Fordelingen mellem Kommunerne har jeg ikke tænkt mig, at det var Meningen, at man vilde straffe dem, som var karrige med Aldersrente og havde færre Udgifter til Forsørgelsesvæsen og Skolevæsen, men netop, som jeg pointerede i mit første Indlæg, at man jo meget vel kunde tænke sig, at Værdistigningen konstateredes af een Kommune, men var begrundet i Foranstaltninger, som var foretaget af Nabokommunen. Derfor kan man ikke nøjes med det ene Grundlag, der bestaar i at opkræve i Forhold til den Grundværdistigningsafgift, der er indkasseret i Kommunen.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hansen mente, at man ikke kunde tage Hensyn til disse smaa Arealer paa under 800 Kvadratmeter. Det er jo saadan en almindelig Havelod, her er Tale om; og det forekommer mig, at man nok i saadanne Tilfælde kunde anvende disse Undtagelsesbestemmelser, navnlig naar man først har bestemt, at de kun gælder for et begrænset Areal, og dernæst har sagt, at Ejeren kun maa eje eet Areal, og man endelig sætter ind, hvad der ikke nu staar i Lovforslaget, at Lettelsen falder bort ved Ejerskifte.

Det ærede Medlem Hr. Fraenkel mente, at vi ønskede at camouflere os som bedre og ædlere Mennesker. Jeg tror, jeg kan se bort fra det meste af, hvad det ærede Medlem sagde, for største Delen drejede sig, som man vil erindre, ikke om selve Lovforslaget, men om visse andre Ting. Men naar det ærede Medlem vil se endnu en Gang paa Lovforslaget og saa vil konstatere, at fra 1924 til 1927, altsaa paa kun 3 Aar og ikke Opgangsaar, er Grundværdierne i København steget 55 Mill. Kr., men i samtlige Landkommuner kun 15 Mill. Kr. — og her er det sikkert saadan, som den højtærede Minister sagde, at det er Arealer, som ligger omkring Stationsbyer og Købstæder, som i væsentlig Grad har været underkastet denne Stigning —, saa synes jeg, at han maa indrømme, at det ikke er et luftigt Forslag eller noget, som kan oprøre Retfærdighedssansen. Jeg synes tværtimod, at her er det saa bevisligt, at det er de Foranstaltninger, som er foretaget af det offentlige, der fremkalder disse mægtige Værdistigninger af Grundene. Jeg nævnte i Eftermiddags et saa stort Udstykningsforetagende som det, der nu er i Gang i Sønderjylland, hvor der skal anlægges en Mængde Veje, oprettes nye Husmands-